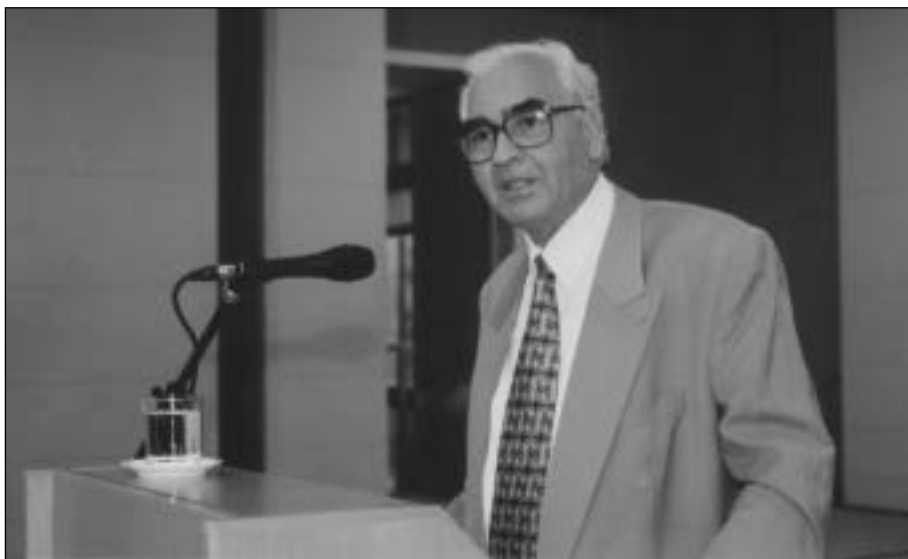


Η ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΠΑΡΑΣΗΜΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΡΑ ΑΝΔΡΕΑΝ Ν. ΜΙΤΣΙΔΗΝ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἀπεδέχθη ὁμοφώνως εἰσήγησιν τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῆς Χρυσοστόμου τοῦ Β΄ ὅπως ἀπονείμῃ τήν ἀνωτάτην τιμητικὴν διάκρισιν αὐτῆς, ἥτοι τό Χρυσοῦν Παράσημον τοῦ Ἀποστόλου



*Ὁ τιμηθεὶς μέ τό Χρυσοῦν Παράσημον τοῦ Ἀπ. Βαρνάβα
Δρ Ἀνδρέας Ν. Μιτσίδης.*

Βαρνάβα, εἰς τόν Δρα Ἀνδρέαν Ν. Μιτσίδη, ὡς ἔμπρακτον ἀναγνώρισιν ἀπό μέρους αὐτῆς τοῦ πολυχρονίου καί πολυσχιδοῦς ἔργου καί τῆς συνόλης προσφορᾶς του εἰς τήν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν εἰδικῶς καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου γενικῶς.

Ἡ ἀπονομή ἔγινε κατὰ τήν διάρκειαν εἰδικῆς τελετῆς εἰς τό Μέγα Συνοδικόν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς τήν μεσημβρίαν τῆς Παρασκευῆς, 30ῆς Νοεμβρίου 2012, ἑορτῆς τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου, ἡμέρας τῶν ὀνομαστηρίων τοῦ τιμωμένου.

Τό πρόγραμμα τῆς τελετῆς περιελάμβανε τό Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου, ψαλén ὑπό τῆς Βυζαντινῆς Χορωδίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός», προσφώνησιν τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσοστόμου, ἀνάγνωσιν τῆς σχετικῆς περγαμηνῆς, τήν ἀπονομήν τοῦ Παρασῆμου ὑπό τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος, τό Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀπ. Βαρνάβα, ψαλén ὑπό τῆς ὡς ἄνω Χορωδίας, ἀντιφώνησιν ὑπό τοῦ τιμωμένου, παρουσίασιν ἀφιερώματος διά τόν τιμώμενον, ὀπτικογραφημένον μήνυμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου πρὸς τόν Δρα Ἀνδρέαν Μιτσίδη καί τόν πολυχρονισμόν τοῦ Μακαριωτάτου.

Εἰς τήν τελετήν παρέστησαν μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ἀνώτεροι καί κατώτεροι κληρικοί, τό προσωπικόν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, πολλοί συγγενεῖς, φίλοι καί γνωστοί τῆς οἰκογενείας τοῦ τιμωμένου, πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ Μακαριώτατος, μετὰ τήν τελετήν, παρέθεσε γεῦμα εἰς τήν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπήν.

Ἡ προσφώνησις τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσοστόμου τοῦ Β' ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Πολυσέβαστέ μας κύριε Ἀνδρέα Μιτσίδη,

Ὅταν σέ μιά τέτοια συγκινητική καί ἱστορική ὥρα, σάν κι' αὐτή, καλεῖσαι νά τιμήσεις μιά λαμπρή θεολογική καί πνευματική προσωπικότητα τῆς Κύπρου, ὅπως εἶναι ὁ κύριος Ἀνδρέας Μιτσίδης, τότε ἀσφαλῶς νοιώθεις μέσα σου νά σέ πλημμυρίζει ἕνα αἶσθημα μιᾶς χριστιανικῆς τρυφῆς καί ἀγαλλίασης.

Στή συνείδησή μας ἡ τιμητική αὐτή ἐκδήλωση ἀποτελεῖ τήν ἐκπλήρωση ἑνός ὑψηλοῦ καθήκοντος καί χρέους πρὸς ἕνα ἐκλε-

κτό φίλο, πρὸς ἓνα ἀκάματο ἐργάτη τῆς ἱερᾶς ἐπιστήμης τῆς Θεολογίας, πού ἀνήλωσε τὴ ζωὴ του ὑπηρετώντας τὰ ὑψηλά ἰδανικά τῆς Χριστιανικῆς μας Θρησκείας, τῆς Πατρίδας, τῆς Παιδείας καὶ τῆς Οἰκογένειας.

Εἶμαι δέ βέβαιος, ὅτι καὶ στή συνείδηση τοῦ κυρίου Μιτσίδη, ἡ τιμὴ αὐτὴ ἐρμηνεύεται ὡς ὁ καρπὸς μιᾶς πνευματικῆς καταξίωσης καὶ ἀναγνώρισης τόσο τοῦ θεολογικοῦ ὅσο καὶ τοῦ ἐπιστημο-



*Ὁ Μακαριώτατος προσφωνεῖ τὸν τιμώμενον.
Διακρίνονται οἱ Μητροπολίτες Πάφου Γεώργιος καὶ Ταμασοῦ Ἡσαΐας
καὶ οἱ Ἐπίσκοποι Ἀρσινόης Νεκτάριος, Ἀμαθοῦντος Νικόλαος,
Χύτρων Λεόντιος καὶ Μεσσαορίας Γρηγόριος.*

νικοῦ του ἔργου, καὶ ἰδιαίτερος ὡς ἡ ἔκφραση τῶν βαθύτατων αἰσθημάτων τῆς ἀγάπης μας καὶ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ μας πρὸς τὸ πρόσωπό του.

Ὅταν κανεῖς μελετᾷ τὴν ἀγωνιστικὴ ζωὴ καὶ τὴ θεολογικὴ δράση τοῦ κυρίου Μιτσίδη, ἔχει τὴν αἴσθηση, ὅτι ἰσχύει γιὰ τὸ πρόσωπό του ἡ ὡραία καὶ συγκινητικὴ ἐκείνη ρῆση τοῦ Ἀποστό-

λου Παύλου, ότι «... εὐδόκησεν ὁ Θεός ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου καί καλέσας διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ ἀποκαλύψαι τόν υἱόν αὐτοῦ ἐν ἐμοί, ἵνα εὐαγγελίζωμαι αὐτόν...» (Γαλ. 1, 15-16).

Καί ὄντως· ἡ ζωὴ τοῦ κυρίου Μιτσίδη ἦταν καί εἶναι ἀφ' ἑαυτῆς ἓνας ἔντονος εὐαγγελισμός τοῦ Θείου Λόγου. Αὐτό τό πέτυχε μέσα ἀπό τὰ διάφορα ὑψηλά ἀξιώματα, πού ἡ Πολιτεία καί ἡ Ἐκκλησία τοῦ ἐμπιστεύτηκαν. Ὡς Καθηγητής τῆς Θεολογίας, ὡς Ἐπιθεωρητής τῶν Θεολογικῶν Μαθημάτων, ὡς Διευθυντής τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Γραφείου, ὡς Ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ «Ἀπόστολος Βαρνάβας» καί ὡς Ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου σέ πάρα πολλά θεολογικά καί ἐπιστημονικά Συνέδρια.

Ὑπηρετήσεν, ἐπίσης, τόν Θεῖον Λόγο μέσα ἀπό τό πολυσχιδές ἐκκλησιαστικό συγγραφικό του ἔργο. Δημοσίευσεν πληθώρα θεολογικῶν μελετῶν καί ἄρθρων σέ ἐφημερίδες, ἐκκλησιαστικά καί ἐπιστημονικά περιοδικά.

Ἦχει ἐκδώσει περίπου 25 ἐπιστημονικά βιβλία θρησκευτικοῦ, ἱστορικοῦ καί ἐκπαιδευτικοῦ περιεχομένου. Μεταξύ αὐτῶν ἐξέχουσα θέση κατέχει τό σύγγραμμά του **«Οἱ Κύπριοι Σχολάρχαι καί Διδάσκαλοι τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς»**, τό ὁποῖο βραβεύτηκε ἀπό τήν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν.

Ἀξιολογότατο εἶναι, ἐπίσης, τό σύγγραμμά του **«Ἡ παρουσία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου εἰς τόν ἀγῶνα ὑπέρ τῶν εἰκόνων - Γεώργιος ὁ Κύπριος καί Κωνσταντῖνος Κωνσταντίας»**, γιά τό ὁποῖο ἡ Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τόν ἀνηγόρευσε, τό 1991, ὡς διδάκτορά της.

Τό τελευταῖο ἐπιστημονικό του σύγγραμμα τιτλοφορεῖται **«Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου κατά τήν περίοδον τῆς Τουρκοκρατίας»**, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ ἓνα ἐκλεκτό μέρος τοῦ βου τόμου τῆς Ἱστορίας τῆς Κύπρου, πού τιτλοφορεῖται **«ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ»** καί πού ἐξέδωσε τό Ἰδρυμα Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου τοῦ Γ'.

Σ' ὅλα τὰ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα εἶναι γραμμένα σέ ὕψος ἐκκλησιαστικά γλαφυρό καί θελκτικό, ὑπάρχει διάχυτη ἡ ἀγάπη

τοῦ κυρίου Μιτσίδη πρὸς τὴν ὑψηλὴ ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας. Εὐκόλα, ἐπίσης, ὁ ἀναγνώστης διαπιστώνει τὸ ὀρθόδοξο θεολογικὸ φρόνημα τοῦ συγγραφέα καὶ ἡ ψυχὴ του γεμίζει μ' ἓνα αἶσθημα σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ γιὰ τὸν ἐκλεκτὸ συγγραφέα.

Ἡ ζωὴ τοῦ κυρίου Μιτσίδη δὲν ἦταν ἀπλῶς μιὰ συνειδητὴ διακονία στὸν χώρο τῆς ἱερᾶς ἐπιστήμης τῆς θεολογίας καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς συγγραφῆς. Ζώντας συνεχῶς δίπλα στὸ μεγάλο μας ἡγέτη, Ἀρχιεπίσκοπο Μακάριο Γ', ἦταν λογικὸ καὶ φυσικὸ νὰ μοιραστεῖ μαζί του ὅλες τὶς φοβερὲς τρικυμίες καὶ ἐπιθέσεις, πού ὁ ἴδιος ὑφίστατο ἀπὸ τοὺς ἐπίβουλους ἐχθροὺς του, οἱ ὁποῖοι ἐπεδίωξαν μέ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἐξοντώσουν καὶ νὰ λύσουν τὸ Κυπριακὸ σύμφωνα μέ τὰ δικά τους συμφέροντα καὶ τὶς δικές τους ἐωσφορικές ἐπιδιώξεις.

Στὶς ἱστορικές καὶ τραγικές ἐκεῖνες καμπές ἡ ἠθικὴ συμπαράσταση τοῦ κυρίου Μιτσίδη πρὸς τὴν καταπολεμουμένη πανταχόθεν μορφή τοῦ Μακαρίου ἦταν δεδομένη καὶ συνεχής. Καὶ ὅταν ξέσπασε - δυστυχῶς, ὡς μὴ ὥφειλεν - ἡ κρίση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πραξικοπήματος, τὸ ὁποῖο προελεῖανε τὸ ἔδαφος γιὰ τὸ ἐπακολουθῆσαν πολιτικὸ, ἡ ἠθικὴ συμπαράσταση τοῦ κυρίου Μιτσίδη κορυφώθηκε. Μέ τὶς τεκμηριωμένες του θεολογικές μελέτες κατέρριπτε τὰ ἐπιχειρήματα τῶν τριῶν, οἱ ὁποῖοι «ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν καὶ ἐξεβιάζοντο αὐτόν, λαλοῦντες ματαιότητος καὶ δολιότητος, ζητοῦντες κατ' αὐτοῦ κακὰ», καὶ κατεδείκνυε περίτρανα, ὅτι ὁ Μακάριος ὄχι μόνον δὲν ἔπρεπε νὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ τὴ θέση τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, στήν ὁποία ἡ ἐνθερμὴ ἀγάπη τοῦ λαοῦ του τὸν ἀνέδειξε, ἀλλὰ εἶχε ὑψιστὴ ἠθικὴ ὑποχρέωση νὰ παραμείνει στὶς ἐπάλξεις τοῦ χρέους, καὶ ὡς δεξιὸς οἰακοστρόφος, πού ἦταν, νὰ ἀγωνιστεῖ, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ποιμνίου του, ὁδηγώντας τὴν Πατρίδα στὸ εὖδιο λιμάνι τῆς ἐλευθερίας.

Εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι ὁ μεστός καὶ τεκμηριωμένος θεολογικός λόγος τοῦ κυρίου Μιτσίδη, ὡς δρόσος Ἀερμών καὶ δρόσιζε καὶ ἀνέψυχε τὴν πονεμένη καὶ ὀδυνωμένη ἀπὸ τὴν ἀχαριστία τῶν ἀδελφῶν του ψυχὴ τοῦ Μακαρίου.

Αὐτή καί μόνο ἡ συμπαράστασή του πρὸς τὸν λαοφίλητο Ἡγέτη μας εἶναι ἀρκετὴ νὰ γεμίζει τίς ψυχές μας ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στὸ πρόσωπό του καί νὰ μᾶς κάνει νὰ αἰσθανόμεθα ἓνα βαθύ σεβασμὸ γιὰ τίς πολύτιμες ὑπηρεσίες του πρὸς τὸν Μακάριο καί κατ' ἐπέκταση πρὸς τὴν Ἐκκλησία καί τὴν Πατρίδα.

Τώρα ὁ κύριος Μιτσίδης, ἀναπολώντας τὸ παρελθόν τῆς γόνιμης καί καρποφόρας θρησκευτικῆς, ἐπιστημονικῆς καί ἐθνικῆς προσφορᾶς του, πιστεύω ἀκράδαντα, ὅτι δικαιοῦται νὰ νοιώθει τὴν ἐσωτερικὴ ἐκείνη πληρότητα καί καύχηση, πού ἔνοιωθε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν ἔγραφε πρὸς τὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ Τιμόθεο: «... Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής, οὐ μόνον δέ ἐμοί, ἀλλὰ καί πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ» (Β' Τιμοθ. 4, 7-8).

Καί ὁμολογουμένως ὁ κύριος Ἀνδρέας Μιτσίδης ἀνήκει στὴν ἐκλεκτὴ ἐκείνη χορεία τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος, πού «**ἠγάπησαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου**». Γι' αὐτὸ καί ἀγωνίστηκε συνειδητὰ νὰ ἐμφυσήσῃ τὸν διωματικό Θεῖο λόγο στίς ψυχές τῶν μαθητῶν του, **ὡς Καθηγητής**, νὰ ἐμπνεύσει στοὺς Καθηγητές τὸ ὑψηλὸ Θεολογικὸ ἥθος καί ζῆλο, **ὡς Ἐπιθεωρητής**, καί νὰ καλλιεργήσῃ τὸ ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα στίς ψυχές τοῦ ποιμνίου τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς δόκιμος καί γλαφυρὸς **Συγγραφέας**.

Συνεπῶς κι ἐμεῖς, πολυσέβαστέ μας κύριε Ἀνδρέα Μιτσίδη, κατὰ τὴν εὐσημη αὐτὴ ἡμέρα, δικαιούμεθα, παράλληλα μέ τὸν «**πρέποντα ἔπαινον**», νὰ ἐκφράσουμε, ἐκ μέρους τῆς Συνόδου, αὐτὰ τὰ αἰσθήματα τοῦ βαθύτατου σεβασμοῦ μας πρὸς τὸ σεπτὸ πρόσωπό Σας, ἡ ὁποία ὁμοθυμαδὸν ἀποφάσισε νὰ Σᾶς ἀπονείμει **τό Μέγα Χρυσοῦν Παράσημο τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα**, πού ἀποτελεῖ τὴν ἀνώτατη τιμητικὴ διάκριση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

Τὸ Παράσημο αὐτὸ θὰ συμβολίζει ἐσαεὶ τὴν ἀγάπη ὅλων τῶν Ἀγίων Συνοδικῶν, τὸν βαθύτατό μας σεβασμὸ καί τὴν εὐγνωμο-

σύνη μας πρὸς τὸ πολυσέβαστό Σας πρόσωπο γιὰ τὴν πολυτιμότητα προσφορά Σας πρὸς τὴν ἱερά ἐπιστήμη τῆς Θεολογίας, πρὸς τὴν πεφιλημένη μας Πατρίδα καὶ πρὸς τὴ Μητέρα Ἑκκλησία.

Περαινῶν τὸν λόγο, Σᾶς εὐχόμαστε ἀπὸ κέντρου καρδίας, ὅπως ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου Σᾶς χαρίζει ἔτη πλεῖστα, ὥστε νὰ Σᾶς χαιρόμαστε καὶ νὰ Σᾶς βλέπουμε νὰ ἀθλεῖτε ἀκόμη στοὺς γνώριμους πνευματικούς καὶ ἱερούς Σας χώρους, πού τόσο πλουσίως ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου Σᾶς ἀξίωσε νὰ καρποφορήσετε».



Ὁ Μακαριώτατος ἐπιδίδει τὸ Χρυσοῦν Παράσημον τοῦ Ἀπ. Βαρνάβα καὶ τὴν σχετικὴν μεμβράνην εἰς τὸν Δρα Ἀνδρέαν Ν. Μιτσιδην.

Ἀκολουθῶς ἀνεγνώσθη ἀπὸ τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Καρπασίας κ. Χριστοφόρον ἡ ἐπομένη περγαμηνή:

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β',
ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΝΕΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΗΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΚΥΠΡΟΥ.

ΤΩ_Ι ΕΛΛΟΓΙΜΟΤΑΤΩ_Ι ΘΕΟΛΟΓΩ_Ι
ΚΥΡΙΩ_Ι ΑΝΔΡΕΑ_Ι ΜΙΤΣΙΔΗ_Ι

ΧΑΙΡΕΙΝ ΕΝ ΚΥΡΙΩ_Ι.

ΟΜΟΘΥΜΩ_Ι ΓΝΩΜΗ_Ι
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΑΠΟΝΕΜΟΜΕΝ
ΤΗ_Ι ΥΜΕΤΕΡΑ_Ι ΠΕΠΝΥΜΕΝΗ_Ι ΕΛΛΟΓΙΜΟΤΗΤΙ
ΤΟ ΜΕΓΑ ΧΡΥΣΟΥΝ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΒΑΡΝΑΒΑ,
ΕΙΣ ΕΚΦΡΑΣΙΝ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΗΘΟΥΣ ΚΑΙ
ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΥΜΩΝ ΕΡΓΟΥ,
ΟΥ ΜΗΝ ΑΛΛΑ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΑΤΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ
ΑΣΤΙΝΑΣ ΜΕΤ' ΕΝΘΕΟΥ ΠΡΟΣΗΝΕΓΚΑΤΕ ΖΗΛΟΥ
ΤΗ_Ι ΠΑΙΔΕΙΑ_Ι, ΤΗ_Ι ΤΕ ΠΑΤΡΙΔΙ
ΚΑΙ ΤΗ_Ι ΜΗΤΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ_Ι.

ΕΦ' Ω_Ι ΚΑΙ ΕΙΣ ΕΝΔΕΙΞΙΝ ΣΥΝΕΠΙΔΙΔΟΜΕΝ,
ΤΗ_Ι ΑΠΟΝΟΜΗ_Ι,
ΤΟΔΕ ΤΟ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΝ ΗΜΩΝ ΓΡΑΜΜΑ,
ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝ ΤΗ_Ι ΙΔΙΑ_Ι ΗΜΩΝ ΧΕΙΡΙ.

ΕΝ ΤΗ_Ι ΙΕΡΑ_Ι ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ_Ι ΚΥΠΡΟΥ,
ΤΗ_Ι ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ_Ι ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ,
ΤΟΥ ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ
ΚΑΙ ΔΙΣΧΙΛΙΟΣΤΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΕΤΟΥΣ.

Ο ΚΥΠΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β΄

Ἡ ἀντιφώνησις τοῦ Δρος Ἀνδρέα Μιτσίδη εἶναι ἡ ἑξῆς:

«Μακαριώτατε,

Ἐκφράζω θερμοτάτας εὐχαριστίας πρὸς τὴν Ὑμετέραν γερασμίαν Μακαριότητα καὶ τὴν περὶ Αὐτὴν σεβασμιωτάτην τῶν Ἀρχιερέων Σύνοδον τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου διὰ τὴν προσγενομένην εἰς ἐμέ σήμερον ὑψίστην τιμὴν διὰ τῆς ἀπονομῆς τοῦ Χρυσοῦ Παρασήμου τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ προστάτου Αὐτῆς.



Ὁ τιμηθεὶς ἀντιφωνεῖ. Διακρίνονται εἰς τὰ ἀριστερά τοῦ Μακαριωτάτου ὁ πρώην Πρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων καὶ Ἐπίτιμος Πρόεδρος τῆς ΕΔΕΚ Ἰατρός Βάσος Λυσσαρίδης, ὁ Ἐπίσκοπος Καρπασίας Χριστοφόρος καὶ ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Χρυσορρογιατίσσης Διονύσιος.

Θεωρῶ καθῆκόν μου, ὅπως διερμηνεύσω κατὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην στιγμήν τῆς ζωῆς μου τάς εὐγνώμονας εὐχαριστίας μου καὶ πρὸς πάντας τοὺς καθ' οἷονδῆποτε τρόπον εὐεργετήσαντάς με τεθνεώτας καὶ ζῶντας. Τοὺς γονεῖς μου, τὴν σύζυγόν μου, τοὺς

γονείς της, τὰ τέκνα μου καί τούς ἀδελφούς μου διά τούς γνω-
στούς εἰς ὅλους φυσικούς λόγους· τούς διδασκάλους μου εἰς τό
Ἀρρεναγωγεῖον Καϊμακλίου· τόν Ἀρχιμανδρίτην Ἰππόλυτον Μι-
χαηλίδην διά τούς κόπους του πρός ἐκμάθησιν καί καλήν χρῆσιν
τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπ' ἐμοῦ καί τās συμβουλὰς του διά συγ-
γραφὴν ἐπιστημονικῶν ἄρθρων καί μελετῶν· τούς καθηγητάς μου
εἰς τό Παγκύπριον Γυμνάσιον καί ἰδιαίτερώς τούς Κωνσταντῖνον
Σπυριδάκιν καί Νικόλαον Κρανιδιώτην καί διά τήν ὑποστήριξιν
των κατὰ τόν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας μου εἰς τό Γραφεῖον Ἐθναρ-
χίας· τούς καθηγητάς μου εἰς τήν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης
καί ἰδίως τόν μετέπειτα Μητροπολίτην Γέροντα Ἐφέσου Χρυσό-
στομον Κωνσταντινίδην· τόν ἐν Regensburg φιλορθόδοξον Ρω-
μαιοκαθολικόν κληρικόν Albert Rauch διά τήν ἠθικὴν καί ὕλικήν
συμπαράστασιν του κατὰ τούς χρόνους τῶν σπουδῶν μου εἰς τήν
Γερμανίαν· τούς καθηγητάς μου εἰς τὰ Πανεπιστήμια Κολωνίας
καί Βόννης καί ἰδιαίτερώς τόν Berthold Rubin διά τήν ὑπ' αὐτοῦ
εἰσήγησιν πρός ἔγκρισιν τῆς διδακτορικῆς διατριβῆς μου εἰς τήν
Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κολωνίας· τόν εἰση-
γηθέντα τήν ἔγκρισιν τῆς ἐτέρας διδακτορικῆς διατριβῆς μου εἰς
τήν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καθηγητὴν
Βλάσιον Φειδᾶν· τόν εἰσηγηθέντα τήν βράβευσίν μου παρά τῆς
Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καθηγητὴν καί ἀκαδημαϊκόν Κωνσταντῖνον
Μπόνην· τόν Γραμματέα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπιστοκῆς Κύπρου Δη-
μήτριον Δημητριάδην διά τās παρασχεθείσας εἰς ἐμέ καί τήν
οἰκογένειάν μου πλείστας ὅσας ἐξυπηρετήσεις· καί, τέλος, ἀλλὰ
πρό παντός ἄλλου τόν μεγάλον διδάσκαλόν μου, καθοδηγητὴν
μου καί εὐεργέτην μου ἀοίδιμον Πρωθιεράρχην καί Ἐθνάρχην
Μακάριον τόν Γ', τόν ἐμπιστευθέντα μοι τήν διεύθυνσιν τοῦ
Ἀρχιεπισκοπικοῦ του Γραφείου μέ ὅ,τι τό ἀξίωμα τοῦτο συνεπή-
γετο κατὰ τούς πλέον δυσκόλους καί κρίσιμους εἰς τήν ζωὴν του
χρόνους.





Μέρος τῶν παρισταμένων εἰς τήν τελετήν.

Σεβασμιώτατοι,

Αἰδεσιμολογιώτατοι,

Κυρίαί καί Κύριοι,

Μετά τήν ἔκφρασιν τῶν ἐπιβεβλημένων «εὐχαριστιῶν» μου πρὸς τοὺς συμβαλόντας εἰς τήν ἀνάδειξίν μου καί εἰς τήν πραγματοποίησιν ὑπ' ἐμοῦ τῶν παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου μόλις πρό ὀλίγου ἀναφερθέντων, εἶχον κατὰ νοῦν νά παρουσιάσω πρὸς τήν παροῦσαν συγκέντρωσιν δύο Κυπρολογικῆς φύσεως ἀνακοινώσεις:

Ἡ μία θά ἀπετέλει ἀπάντησιν εἰς τό ἐξῆς ἐρώτημα: Τό ἐπίγραμμα, τό εὐρισκόμενον ὑπερθεν τῆς μεσαίας πύλης τοῦ, ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Στ' τοῦ Φορτουνιάδου (1835-1840 καί 1867-1871), ἐπισκευασθέντος τό 1836 Πατριαρχικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου εἰς τό Φανάριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, συνετάχθη ὑπὸ τοῦ Κυπρίου Διδασκάλου τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς Ἀντωνίου Χαριλάου

(1810/1815 - 1889), τοῦ διακριθέντος διὰ τὴν ἀρίστην γνῶσιν καὶ χρῆσιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ ἀσχοληθέντος λίαν ἐπιτυχῶς μέ τὴν ἐπιγραμματοποιίαν;

Ἡ δέ ἐτέρα ἀνακοίνωσις θά ἀφεώρα εἰς τὸ ἀκόλουθον θέμα: Ὁ βυζαντινολόγος καὶ ἀρχισυντάκτης τοῦ περιοδικοῦ «Ἀλήθεια» καὶ κατόπιν καὶ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Μανουὴλ Ι. Γεδεών (1854-1943) ἤρρε τὸ 1880 εἰς τὸ Σκευοφυλάκιον τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ναοῦ τῆς Παμμακαρίστου Κώδικα, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχε σημείωμα, περιέχον τὰ ἀφιερώματα, τὰ γενόμενα εἰς τὸν Ναόν τοῦτον, κατὰ τὸ 1564, ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωάσαφ Β' τοῦ Μεγαλοπρεποῦς (1555-1565), καὶ ἐμπιστευθέντα εἰς τὸν τότε σκευοφύλακα Κωνσταντῖνον Βαρίνον. Μεταξὺ τῶν ἀφιερωμάτων τούτων συγκατελέγοντο καὶ ἡ κἀρα τοῦ Ἀγίου Λαζάρου καὶ λείψανον τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος «μετὰ θήκης ἀργυρᾶς»(*). Ἐκ τοῦ σημειώματος τούτου ἐγείρονται τὰ ἐπόμενα ἐρωτήματα: Πῶς εὐρέθησαν τότε, ἓνα περίπου αἰῶνα μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων (1453), τὰ δύο αὐτὰ ἱερά κειμήλια, τὰ σχέσιν ἔχοντα μέ τὴν Κύπρον, εἰς τὸν Ναόν τῆς Παμμακαρίστου, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ Πατριαρχικὸς Ναὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὁ μόνος Ναὸς αὐτῆς, ὁ μὴ μετατραπείς εἰς τέμενος, κατ' ἐντολὴν τοῦ ἰδίου τοῦ Πορθητοῦ, εἰς ποῖον ἀπεστάλησαν κατόπιν τὰ ἱερά ταῦτα δῶρα καὶ διατί;

Δυστυχῶς, ἀφ' ἑνός ὁ εἰς τὴν διάθεσίν μου ὀλίγος χρόνος καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ πάθημά μου δέν μοῦ ἐπέτρεψαν νά ὀλοκληρώσω τὰς ἀνακοινώσεις μου αὐτάς. Νά μοῦ ἐπιτρέψετε, ὅμως, νά ἀναφέρω ἐν τέλει λίαν συντόμως τρία ἄγνωστα, ἀλλ' ἐνδιαφέροντα περιστατικά ἐκ τῆς ζωῆς τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἐθνάρχου Μακαρίου τοῦ Γ'.

*) Κῶδιξ ἀφιερωμάτων καὶ δωρεῶν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναόν· «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», ἔτος 4ον (1883-1884), σελ. 584.



α) 4. Δεκεμβρίου 1959, έορτή της Ἁγ. Βαρβάρας, πολιούχου τῆς κοινότητος Καϊμακλίου, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ μητέρα μου καί εἰς τήν ὁποίαν ἐγκατεστάθη ἡ οἰκογένειά μου μετά τήν ἐπιστροφήν της ἐκ τῆς Γαλλίας, ὅπου ἔζησαν ὁ μέν πατήρ μου 12 χρόνια, ἡ δέ μήτηρ μου 6 χρόνια καί ὅπου ἐγεννήθην τό 1932. Κατά τήν έορτήν ταύτην τήν θείαν λειτουργίαν θά ἐτέλει ὁ Μακαριώτατος, τόν ὁποῖον καί συνώδευσα κατά τήν μετάβασίν του εἰς τόν ἱερόν ναόν τῆς Ἁγ. Βαρβάρας Καϊμακλίου. Κατά τήν μετάβασίν μας ὁ Μακαριώτατος ἐφαίνετο πολύ εὐχαρις, ἐνῶ κατά τήν ἐπίστροφήν μας μοῦ ἔδωσε τήν ἐντύπωσιν, ὅτι ἦτο στενοχωρημένος, πρᾶγμα τό ὁποῖον καί ἀνέφερα εἰς Αὐτόν. Ὁ Μακαριώτατος μοῦ ἐπεβεβαίωσε τήν παρατήρησίν μου καί προσέθεσεν: «Ὅσῃν εὐχαρίστησιν αἰσθάνομαι, ὅταν πηγαίνω κάπου διά νά λειτουργήσω, τόσῃν στενοχώριαν αἰσθάνομαι, ὅταν ἀναχωρῶ ἐκ τοῦ ναοῦ καί βλέπω ὅλους αὐτούς τούς πτωχοῦς εἰς τήν ἔξοδον τοῦ ναοῦ νά ἐκτείνουν τά χέρια καί νά ζητοῦν ἐλεημοσύνην. Ἐάν ἐκλεγῶ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας - μετ' ὀλίγας ἡμέρας, καί συγκεκριμένως τήν 13ην Δεκεμβρίου 1959, θά διεξήγοντο αἱ πρῶται Προεδρिकाί ἐκλογαί, κατά τάς ὁποίας ὁ Μακαριώτατος ἦτο ὑποψήφιος - , ἐν ἐκ τῶν πρώτων μελημάτων μου θά εἶναι νά δώσω τέλος εἰς αὐτό τό ἀπαράδεκτον φαινόμενον. Αἱ ἐκλογαί ἔγιναν καί ὁ Μακαριώτατος ἐξελέγη Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας. Ἀνέθεσε δέ τότε τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας καί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων εἰς τόν Τάσον Παπαδόπουλον, τόν ὁποῖον καί παρεκάλεσε νά μελετήσῃ τό ὅλον θέμα καί νά συντάξῃ Νόμον περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὅπερ καί ἐγένετο.

β) 3. Ἰουλίου 1973. Εἶχεν ὀρισθῇ ἡ 5η Ἰουλίου 1973 ὡς ἡμέρα ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς «Μείζονος καί Ὑπερτελοῦς Συνόδου», τῆς συγκληθείσης ἐν Κύπρῳ πρὸς λύσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κρίσεως, τῆς δημιουργηθείσης ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως τῶν Μητροπολιτῶν Πάφου Γενναδίου, Κιτίου Ἀνθίμου καί Κυρηνείας Κυπρια-

νοῦ νά παραιτηθῇ ὁ Μακαριώτατος ἐκ τοῦ Προεδρικοῦ ἀξιώματος. Πρὸς συγκρότησιν τῆς Συνόδου θά ἤρχοντο εἰς τὴν Κύπρον ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Νικόλαος Στ' μέ Ἀρχιερεῖς ἐκ τοῦ Θρόνου του, ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἡλίας Δ' μέ Ἀρχιερεῖς ἐπίσης ἐκ τοῦ Θρόνου του καὶ τέσσαρες Ἀρχιερεῖς ἐκ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Πάντες οὗτοι ἤρχισαν νά καταφθάνουν εἰς τὴν Κύπρον κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ μηνός Ἰουλίου. Τὴν 3ην Ἰουλίου, ἐνῶ ἀνεμένοντο νά ἔλθουν ἐκ Δαμασκοῦ ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἡλίας καὶ οἱ Μητροπολῖται Λαοδικείας Ἰγνάτιος καὶ Χαλεπίου Ἡλίας, ἦλθον μόνον οἱ δύο Μητροπολῖται. Εἰς ἐρώτησίν μου πρὸς αὐτοὺς διατί δέν ἦλθε καὶ ὁ Πατριάρχης, ἔλαβον παρ' αὐτῶν τὴν ἀπάντησιν, ὅτι θά ἔλθῃ ἀργότερον. Εἰς κάποιαν, ὅμως, στιγμὴν ἐπρόσεξα εἰς τό ξενοδοχεῖον «Λήδρα Πάλας», ὅπου ἔμεναν οἱ ξένοι Ἀρχιερεῖς, τὸν Ἀρχιμανδρίτην Ἀνθιμον Ἐλευθεριάδην νά συνομιλῇ μέ τὸν Μητροπολίτην Χαλεπίου Ἡλίαν, μέ τὸν ὁποῖον ἦτο συμφοιτητής εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ νά τὸν πείσῃ «τόν γέροντά» του Πατριάρχην Ἡλίαν νά μὴ συμμετάσχη εἰς τὴν Σύνοδον, διὰ νά μὴ ἔχῃ συνεπειάς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Συρίας, κατόπιν δῆθεν σχετικῶν παραστάσεων τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Τότε ἀντελήφθην τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας δέν εἶχεν ἔλθῃ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης καὶ τὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον διεδραμάτισεν ἐν προκειμένῳ ὁ ἐν λόγῳ Ἀρχιμανδρίτης. Κατόπιν τούτου μετέβην ἀμέσως εἰς τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ διεβίβασα εἰς τὸν Μακαριώτατον πάντα ταῦτα, λέγων εἰς Αὐτόν, ὅτι εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι ἐν τέλει ὁ Πατριάρχης δέν θά ἔλθῃ, ἐκτός καὶ ἂν πεισθῇ, ὅτι δέν ἔχει νά φοβηθῇ τίποτε παρ' οὐδεμιᾶς Κυβερνήσεως, συμμετέχων εἰς τὴν Σύνοδον. Ὁ Μακαριώτατος συνεφώνησε μαζί μου καὶ παρεκάλεσε τὸν Πρόεδρον τῆς ΕΔΕΚ καὶ πρώην Πρόεδρον τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων Ἰατρόν Βάσον Λυσσαρίδην νά μεταβῇ ἐσπευσμένως εἰς τὴν Δαμασκόν, νά συναντήσῃ τὸν Πρόεδρον τῆς Συρίας Χαφέζ Ἐλ Ἀσσαντ καὶ νά τὸν πείσῃ νά διαβεβαιώσῃ τὸν Πατριάρχην, ὅτι, ἐάν θέλῃ νά μετάσχη τῶν ἐργασιῶν

τῆς Συνόδου, εἶναι ἐλεύθερος νά τό πράξη καί δέν ἔχει νά φοβηθῇ τίποτε. Ὁ κ. Β. Λυσσαρίδης ἐνήργησεν ἀμέσως καί ὁ Πατριάρχης ἦλθεν εἰς τήν Λευκωσίαν τήν 5ην Ἰουλίου, τήν 9ην π.μ. ὥραν, μίαν καί ἡμισεῖαν ὥραν, δηλαδή, πρό τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου(*)).

γ) 12. Σεπτεμβρίου 1976. Τήν 6ην Σεπτεμβρίου 1976 διεξήχθησαν ἐν Κύπρῳ βουλευτικά ἐκλογαί μέ βάσιν τό πλειοψηφικόν σύστημα. Κατ' αὐτάς συνησπίσθησαν τά Κόμματα: Δημοκρατική Παράταξις, ΑΚΕΛ καί ΕΔΕΚ καί ἔλαβον τό 71,2% τῶν ψήφων καί ὅλας τάς ἔδρας (21+9+4), πλήν μιᾶς, τήν ὁποίαν κατέλαβεν ἀνεξάρτητος βουλευτής. Τό Κόμμα ΔΗ.ΣΥ. ἔλαβε τό 27,6% τῶν ψήφων καί καμμίαν ἔδραν. Πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἐξελέγη ὁ Σπ. Κυπριανοῦ ἐκ τῆς Δημοκρατικῆς Παρατάξεως. Κατά τήν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τάς ἐκλογάς, 12ην Σεπτεμβρίου 1976, καί καθ' ὃν χρόνον, μετὰ τήν θείαν λειτουργίαν, εἶχον συνεργασίαν μέ τόν Μακαριώτατον, ἐζήτησε νά ὁμιλήσῃ μέ Αὐτόν ἀπό τηλεφώνου ὁ Σπ. Κυπριανοῦ. Ἠγέρθην τότε διά νά ἀποχωρήσω ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Μακαριώτατου, ἀλλ' Οὗτος μοί ἔνευσε νά παραμείνω. Ἡ συνομιλία τῶν δύο ἀνδρῶν διήρκεσε περί τήν ἡμισεῖαν ὥραν. Ἐξ αὐτῆς ἀντελήφθη, ὅτι ὁ Μακαριώτατος δέν ἦτο ἱκανοποιημένος ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐκλογῶν, διότι τοῦτο ἀπέκλειεν ἐκ τῆς νέας Βουλῆς τόν Γλ. Κληρίδην καί τό Κόμμα του. Διά τόν Μακαριώτατον ἦτο ἀπαράδεκτον νά μή ἔχουν λόγον τοῦλάχιστον διά τήν ἐπίλυσιν τοῦ Κυπριακοῦ προβλήματος ὁ Γλ. Κληρίδης καί τό Κόμμα του. Δι' αὐτό καί ἀπεφάσισε τήν ἐπανασύστασιν τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου, εἰς τό ὁποῖον θά συμμετέσχον ὅλα τά Κόμματα. Ἐκ τούτου καταφαίνεται, ὅτι ὁ Μακαριώτατος οὐδεμίαν σχέσιν εἶχε μέ τό ἀποτέλεσμα τῶν ὡς ἄνω βουλευτικῶν ἐκλογῶν, ὡς εὐρέως διεδίδετο, καί ὅτι ἦτο ἀναγκαία ἡ ὑπ' Αὐτοῦ συγγραφή τῶν ἀπομνημονευμάτων Του, ὡς ἦτο καί ἡ εἰσήγησις τοῦ ἐν Λονδίνῳ συγγραφέως καί ἐκδότου Ἱεροθέου Κυρκώτου, ὁ

*) Ὁ παριστάμενος κ. Β. Λυσσαρίδης ἐπεβεβαίωσε τό ἀληθές τῶν ὡς ἄνω.

ὁποῖος θά ἀνελάμβανε καί τήν ἔκδοσίν των. Δυστυχῶς, ὅμως, ὁ Μακαριώτατος δέν συγκατένευσεν εἰς τοῦτο.

Περαίνων τόν λόγον, εὐχαριστῶ ὅλους θερμότατα διά τήν ἐδῶ τιμητικήν σας παρουσίαν».

Ἐν κατακλείδι παραθέτομεν τό ὀπτικογραφημένον μήνυμα τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου:

«Τῷ Ἐλλογιμωτάτῳ κυρίῳ Ἀνδρέᾳ Μιτσίδη, τέκνῳ τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῷ, χάριν καί εἰρήνην παρά Θεοῦ.

Ἡ καθ' ἡμᾶς Μήτηρ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ καί ἡ ἐκθρέψασα ὑμᾶς κοινή κατὰ Χάλκην Ἱερά Θεολογική Σχολή μετ' ἰδιαιτέρας συγκινήσεως καί πνευματικῆς εὐφροσύνης ἐπληροφορήθησαν ἐκ γράμματος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου καί λίαν ἡμῖν ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ καί συλλειτουργοῦ κυρίου Χρυσοστόμου Β' περί τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Κύπρου ὅπως ἀπονείμῃ ὑμῖν, ἀγαπητέ ὁμογάλακτε ἀδελφέ, τήν ἀνωτάτην τιμητικήν διάκρισιν αὐτῆς, ἥτοι τό παράσημον τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Βαρνάβα, διά «τήν πολυετῇ καί ἐξόχως λαμπράν ὑμῶν ὑπηρεσίαν» πρός αὐτήν καί ἐν γένει πρός τήν Ἐκκλησίαν ἡμῶν.

Δικαίως σεμνυνόμενοι καί ἡμεῖς, οἱ ἐν τῇ ἱερᾷ αὐλῇ τοῦ Φαναρίου, ἐπὶ τῇ ἄχρι τοῦδε μακρᾷ καί πολυκάρπῳ ἐπιστημονικῇ καί ἐκκλησιαστικῇ προσφορᾷ τῆς ὑμετέρας διακεκριμένης Ἐλλογιμότητος ἀπό διαφόρων ἐπιλέκτων θέσεων καί εὐθυνῶν, ἐκφράζομεν τάς ἐκ βαθέων συγχαρητηρίους ἡμῶν προσρήσεις καί τήν εὐαρέσκειαν, συγχρόνως δέ καί τάς Πατριαρχικάς ἡμῶν εὐχάς, δεόμενοι ὅπως καί ἐν τῷ καιρῷ τῆς δικαίας ἀνταποδόσεως παρά τοῦ Κυρίου τοῦ Ἀμπελώνος λάβητε τήν μερίδα τῆς ἐν πολλῇ ἀγάπῃ καί ἐκκλησιαστικῇ συνειδήσει ἰσοβίου ἐξαναλώσεως ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὅτι οὐ «φέρει τῷ Κυρίῳ δόξαν καί τιμήν ὁ περί τήν ἀνθρωπίνην ἐπτοημένος δόξαν», κατὰ τόν φωστῆρα τῆς Καισαρείας Μ. Βασίλειον (Ὁμιλία εἰς ΚΗ' Ψαλμόν, Ρ.Γ. 29,

285B). Καί ὑμεῖς ἀληθῶς, ὡς ἐμπειρικῶς γνωρίζομεν, διηκονήσατε τῷ Κυρίῳ τῆς Ἐκκλησίας καί τῷ δημιουργήματι Αὐτοῦ, τῷ συνανθρώπῳ, ἐν ταπεινοφροσύνῃ καί ἐν ἀφελότητι καρδίας πάντοτε.



*Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἀναγιγνώσκει
τό συγχαρητήριον καί εὐχετήριον μήνυμά του πρὸς τόν τιμηθέντα
Δρα Ἀνδρέαν Ν. Μιτσίδην.*

Ἐν τῇ πεποιθήσει ταύτῃ, ὅτι ἡ ὑμετέρα Ἑλλογιμότης «τόν τῆς πίστεως δρόμον ἐτέλεσε, τοῦ λαοῦ προμυθουμένη καί τῷ Χριστῷ συμμορφουμένη» (πρβλ. Δοξαστικόν ἀποστίχων μνήμης Ἁγίου Πέτρου Ἀλεξανδρείας) καθ' ὅλην τήν ζωὴν αὐτῆς, εὐφημον διατηροῦσα παρά τοῖς ἀνθρώποις τήν μαρτυρίαν της, συγχαίρομεν αὐτῇ ἅπαξ ἔτι ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ Κέντρου τῆς Ὁρθοδοξίας καί δεόμεθα ὅπως ὁ Κύριος τοῦ ἐλέους καί τῶν οἰκτιρμῶν χαρίζεται αὐτῇ ἔτη μακρά, ἐν ὑγιείᾳ ἀστεμφεῖ κατ' ἄμφω καί δυνάμει

πολλῇ ἵνα ἐφοδιάζῃ διὰ τῆς πείρας καί τῶν γνώσεών της ἀλλά καί διὰ τοῦ προσωπικοῦ παραδείγματος τάς ἐπερχομένας γενεάς.

Ἡ δέ τοῦ Θεοῦ Χάρις καί τό ἄπειρον Αὐτοῦ ἔλεος, ὁμοῦ μετά τῆς ἡμετέρας Πατριαρχικῆς εὐχῆς, εὐαρεσκείας καί εὐλογίας, εἶησαν συνοδοί ὑμῶν ἐν τῷ βίῳ παντί.

βιβ' Νοεμβρίου κδ'

† Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΔΙΑΠΥΡΟΣ ΠΡΟΣ ΘΕΟΝ ΕΥΧΕΤΗΣ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ».
